

«αναστάς πορεύσομαι»

Θρυμματισμός λοιπόν. Θρυμματίζεται η προσωπική επαφή με τον Θεό.

Επικρατεί η περιφρονητική εκμετάλλευση της αγάπης του Θεού.

«Θέλω τα πλούτη σου. Δεν θέλω εσένα. Θέλω τα αγαθά σου. Όχι το πρόσωπό σου.»

Πρόκειται για μια πλήρη διακοπή κοινωνίας με τον Πατέρα.

Είναι ρήγμα στις ανθρώπινες σχέσεις. Συνέχεια και αποτέλεσμα του αφετηριακού τραυματισμού της αγάπης.

Αργότερα, οι φίλοι του θα του φερθούν με τον ίδιο τρόπο. «Θέλουμε τα πλούτη σου». Θα του πουν. «Μα όχι εσένα».

Και θα μείνει μόνος στη μοναξιά του.

Και ο Θεός; Τιμωρεί τον γιο; Αλλά και τους όμοιούς του;

Τους χειρίζεται σκληρά; Άσπλαχνα; Άδικα ίσως;

Υποδειγματική του Πατέρα η στάση και η συμπεριφορά.

Περιμένει τον φυγάδα.

Ανοιχτή η αγκαλιά Του.

Τον δέχεται. Τον συγχωρεί. Τον αποκαθιστά στην προηγούμενή του θέση.

Αυτή του Θεού Πατέρα η συμπεριφορά, επαναλαμβάνεται σε όλους τους μετανοούντες αμαρτωλούς.

Με τον άνθρωπο τι γίνεται;

Παρατηρούμε δύο διαφορετικές συμπεριφορές.

A. Απαιτούμε τιμωρία του ενόχου, την αποκατάσταση της τάξης.

Είναι ένοχος ο αδελφός;

Να τιμωρηθεί ανάλογα. Χαριστική διάθεση δεν επιτρέπεται. Μπορούσε να πράξει διαφορετικά. Δεν το έκαμε. Θα τον δεχθούμε πίσω; Σαν να μη συνέβηκε τίποτε;

Πως μάλιστα να εξηγηθεί εκείνο το τραγελαφικό; Να το γιορτάσουμε δηλαδή;

Πολλοί θα συλλάβουμε τους εαυτούς μας να σκεφτόμαστε έτσι.

Να σημειώσουμε ακόμα πως, ο άσωτος επιστρέφει όταν έχει συμπληρώσει τη ζωογόνο αναγέννησή του σε εκείνο το 'εις εαυτόν δε ελθών'.

B. Ανταρσία η όλη του στάση

«Εκτός εαυτού».

Παρανοϊκή η κατάστασή του.

Προσωπικότητα διασπασμένη.

Συμπόρευση με την αμαρτία.

Παραπλανημένος άνθρωπος.

Εξαχρείωση πλήρης.

Κριτική ανηλεής.

Έδωσε εξετάσεις ο άσωτος. Σε τούτα όλα τα «μαθήματα». Άνετα ή ασθμαίνοντας (δεν έχει σημασία), τα πέρασε.

Η θέση του; Τώρα; Στου Πατέρα την αγκαλιά.

Βρήκε τον αληθινό του εαυτό ξαναβρίσκοντας τη σχέση με τον Πατέρα.

Η πρώτη του μετά την επάνοδόν του λέξη, θετικότητα λειτουργεί. Επανορθωτικά για την τραυματική του σχέση.

Ζητά του Θεού την αγάπη. Κι ο Θεός ανταποκρίνεται. Κλειδί; «Ήμαρτον».

Είναι καιρός ο καθένας μας να ερευνήσει τον εαυτό του και να θελήσει να δει. Να αντιφεγγίσει τη φυσιογνωμία του στο μεγάλο τούτο γεγονός. Το τόσο συγκλονιστικό.

Ποιου, τελικά μοιάζουμε;

Του μεγάλου γιου; Του μικρού;

Και σε ποιου τα ίχνη βαδίζουμε;

Αλήθεια, ποιου;

Και αν ο δρόμος μάς φέρνει στην αμαρτία τις κατωφέρειες, τι κάμνουμε;

Επιμένουμε στο λάθος;

Αλλάζουμε δρόμο;

Γυρίζουμε σελίδα; Και η σελίδα τούτη, «έριφον» προβλέπει; Ή «ήμαρτον»;

Θα πάμε στον Πατέρα; Για ν' απαιτήσουμε; Ή μήπως τη συγγνώμη Του να εκλιπαρήσουμε;

Χρειάζεται σκέψη. Και μάλιστα πολλή.

+ ο π. Γ.